

Vrebački šereti-šaljivdžije....

Cetine Nikola-Trepuz, zanimljiv šaljivdžija i šeret kojem su se mnogi nasmejali do suza. Prostdudušan starčić/kako ga je poznajem/ o kojem ima puno anegdota, u stvari istina i doživljaja koje su mu se događale ili koje je on činio.

Pošto je imao dosta djece, malo zemlje, oskudica u svačemu bila je stalno prisutna u njegovom domaćinstvu. Tako je bilo i sa prehranom, svakog proljeća, prvi ječem očekivao se sa velikim nestrpljenjem. Nije se puno gledalo, jeli zrno potpuno sazorilo žetva se obavljala brzo, a vršaba još i brže. Jedno jutro naš Trepuz, nasadio vršaj ječma na guvno, po kojem je trčec i naokrug oko stožera vrlo dvoje mršavih konjića. Dok je prvu slamu izgrabio iz vršaja, odmah je uzeo protok i veliku sitnicu redilicu i odvojio je torbu ječma za mli mlin, a češće puta i za žrvanj. Kad je nasuo torbu ječma, reče babi/ženi/da loži vatru i pristavi kota s vodom za palentu. Baba ga pogleda u čudu kad je uprtio na rame torbu s ječmom i otišao u preveu Rudeže.

Pošto je već ljeto bilo nestupilo, mlinci na Jadovi nisu mlijeli jer nije bilo vode, pa se naš šaljivdžina uputio u Kulici na njihove mlince. Prilazeći blizu mlina, skinuo je kapu s glave i tako ušao u mlinicu. Pošto se pozdravio s nekoliko mlincera i mušterija, žalosnim glasom im reče da mu pomognu jer veli: dobri ljudi pomagajte, baba osta mrtva na klupi a u kući brašna ni puška. Mlinari poskočiše i odmah ustaviše mlince, pokupiše žito i brašno iz koševa i mučnica, pa ječem iz njegove torbe razasuše na četiri mlina i za tren samlješe i učiniše Trepuzu uslugu i ne uzeše mu ni ujam. Prteći punu torbu ječmenog brašna, Trepuz im plačnim glasom zahvali i ode žurno preko Vijače kući. Put od pet kilometara i meljava brzo su prošli, tako da je baba, zabezeknuta i još nedovršenim vršajem, potrčala u kuću da još bolje podjari vatru i sveri ječmenicu svojoj gladnoj čeljadi.

Na jednom seoskom skupu mještane poveća grupe okupile se oko Trepuze, da čuje što mu se dogodilo poslednjih dana od kad ga nisu vidjeli. On po svom starom običaju, smijući se do suza ispriča sledeće: bože ljudi što mi se danas dogodi, svi oko njega upitaše što djede-striče Nikola? On onako šeretski kroz smjeh veli, danas me prvi put u životu poljubila moja baba, prisutni upitaše kako to, prosto ne vjerujući da je to moguće, pošto se stariji supružnici u selu nisu ni ljubili? Baba pošla lokvu po vode, lokva zaledjena i samo se može kroz prosječenu rupu na ledu zahvatiti voda. Pridjem joj s leđa i gurnem

je pod led, ali baba se oduprla rukama o led i moleći da me da je pustim, odnosno izvadim iz vode koja je bila jako ledena. Ja joj kažem, oću te pustiti ako me poljubiš i bome baba me poljubi, prvi put u životu i sve onako mokra i ozebla sretna odleti u kuću da se ogrijem, a ja evo dodjo sav sretan na ovaj zbor.

Snašo, ja ga neću ni kušati....

Trapuz, Lazija i Joješ, nemajući duvana, dodjoše kod Smilje Vasićine u trgovinu, da joj ispileju i iscjepaju drva za po paklić drejers duvana. Znajući da su sirotinja i da su gledni, odnosno da nisu doručkovali, sverile im je bjelu kavu, prinjela kruh, kojeg nije bilo dosta, pa je još donijela kolač od napore koje ^{je} prvi dan ostalo popu Djuri od pričešće u crkvi. Pokušala je nožem da im odreže svakom šnjiticu, jer ~~ona~~ ona je bila škrta iako je puna kuća i trgovina svega. Nož je bio dosta tup, pa videći Lazijin koričšaš na stolici/stolica za jelo okrugla/ uze ga da svakom odreže komedić kolača. Dajući svakom po komedić, Trapuz odbi uz povik: snašo/njezin muž bio mu je brat od tetke/ ja ga neću jesti, jer tim je nožem Lazija juče derao mrtvu kobilu Jojašu i onako zakrenute glave počeo pljučkati kao da mu se gadi. Čuvši to Smilje se maljuti i ostavi kolač na stolicu, uz psovku da ih vrag odnio, što joj zagadiše kolač. Njih trojica navališe na kolač kao vuci i sve pojedohše. To bi učinili da je Lazije stvarno derao kobilu tim nožem, a ne kad je nije ni vidio, jer Joješ nije ni imao kobilu.

TEKST KOJI
JE NIKOLA-NINO
GRUBIĆ NAPISAO
SAVICI TODORIĆU ZA
KINOIGU